

τέτηκα, παρακ. του *τήκω*.

τετίμημαι, Επικ. παρακ. σχημ. σαν από ενεστ. *τιέω*, αλλά στην πραγματικότητα χωρίς ενεστ. σε χρήση, **I.** είμαι θλιμμένος, πενθώ, *τετίησθον*, σε Ομήρ. Ιλ.· *τετιημένος (τετιημένη) ἦτορ*, λυπημένος στην καρδιά, σε Όμηρ. **II.** βρίσκουμε επίσης την μτχ. του Ενεργ. παρακ. στη φράση, *τετιηότι θυμῶ*, με τεθλιμμένη καρδιά, σε Ομήρ. Ιλ.· *δὴν δ' ἀνέμῳ ἦσαν τετιηκότες*, ήταν για μακρύ χρονικό διάστημα σιωπηροί από τη θλίψη, στο ίδ.

τετιμένος, μτχ. Παθ. παρακ. του *τίω*.

τετιμήσθαι, απαρ. Παθ. παρακ. του *τιμάω*.

τέτλαθι, τετλάτω, Επικ. προστ. παρακ. του **τλάω*· — **τετλαίην**, ευκτ.· — **τετλάμεν, -άμεναι**, απαρ.

τέτληκα, παρακ. του **τλάω*· Επικ. μτχ. *τετληώς*.

τέτμηκα, τέτμημαι, Ενεργ. και Παθ. παρακ. του *τέμνω*· Επικ. μτχ. **τετμηώς**.

τέτμον και ἔτετμον, Επικ. αορ. χωρίς ενεστ. σε χρήση, με και χωρίς αύξηση **1.** καταλαμβάνω, καταφθάνω, φθάνω, βρίσκω, σε Όμηρ.· λέγεται για τη γεροντική ηλικία, επέρχομαι σε κάποιον, σε Ομήρ. Οδ. **2.** με γεν., παίρνω μέρος σε κάτι, συμμετέχω, λαμβάνω μερίδιο, σε Ησίοδ.

τέτοκα, παρακ. του *τίκτω*.

τετοληκτόως, επιρρ. μτχ. παρακ. του *τολμάω*, σε Πολύβ.

τέτορες, οί, αί, τέτορα, τά, Δωρ. αντί *τέσσαρες*.

τετορήσω, Επικ. με αναδιπλ. μέλ. του *τορέω*.

τέτρᾱ-, αντί *τέτορα, τέσσαρα*, στις σύνθετες λέξεις.

τετρᾱ-βάμων[ᾱ], -ον, γεν. *τετραβάμωνος (βαίνω)*, αυτός που έχει τέσσερα πόδια, τετράποδος, σε Ευρ.· *τετραβάμοναι χαλαί, τετραβάμονα ψάλια*, νύχια, στολίδια αλόγων, στον ίδ.· *τετραβάμοσι γνίοις*, με το σχήμα τετράποδου, στον ίδ.

τετρα-γλώχῖς, -ῖνος, ὄ, ἦ, αυτός που έχει τέσσερις γωνίες, τετράγωνος, σε Ανθ.

τετρά-γυος, -ον (γύα), αυτός που περιλαμβάνει τέσσερα μέτρα γης, σε Ομήρ. Οδ.

τετρᾱγωνίζω, Αττ. μέλ. *τετραγωνιῶ*, κάνω κάτι τετράγωνο, σε Πλάτ.

τετρᾱγωνο-πρόσωπος, -ον, αυτός που έχει τετράγωνο πρόσωπο, σε Ηρόδ.

τετρά-γωνος[ᾱ], -ον (γωνία)· **I. 1.** αυτός που έχει τέσσερις γωνίες ίσες, ορθογώνιος ή τετράγωνος, Λατ. *quadratus*, σε Ηρόδ.· *δοκοὶ τετράγωνοι*, τετράγωνοι δοκοί, σε Θουκ.· *τετράγωνον, τό*, σε Πλάτ.· στρατιωτικό σώμα παρατεταγμένο σε σχήμα τετραγώνου, Λατ. *agmen quadratum*, σε Ξεν. **2.** *τετράγωνος ἀριθμός*, δηλ. αριθμός πολλαπλασιαζόμενος με τον εαυτό του, σε Πλάτ. **II.** μεταφ., τέλειος, όπως το τετράγωνο, σε Σίμων. παρά Πλάτ.

τετρᾱδειον, τό (τετράς), αυτός που αποτελείται από τέσσερα κομμάτια, στρατιωτικό απόσπασμα από τέσσερις άνδρες· όπως και σήμερα, τετράδιο με τέσσερα φύλλα, σε Κ.Δ.

τετρά-δραχμον, τό, αργυρό νόμισμα τεσσάρων δραχμών, τετράδραχμο, σε Πλούτ.

τετρα-έλικτος, -ον, αυτός που κινείται ελικοειδώς (συστρέφεται) τέσσερις φορές, σε Ανθ.

τετρα-ένης, -ες (ἔνος), αυτός που αποτελείται από τέσσερα έτη, που έχει ηλικία τεσσάρων ετών, Λατ. *quadrimus*, σε Θεόκρ.

τετραετία, ἦ, χρονική περίοδος τεσσάρων ετών, σε Πλούτ.

τετρά-ζυγος, -ον (ζυγόν), αυτός που έχει τέσσερις ζυγούς, σε Ευρ.

τετρά-θέλυμνος, -ον (θέλυμνον), τετράπτυχος, *τετραθέλυμνον σάκος*, ασπίδα αποτελούμενη από τέσσερις δερμάτινες στρώσεις, σε Όμηρ.

τετραίνω, Ιων. μέλ. *τετραίνέω*· Επικ. αορ. *τέτρηνα*· οι άλλοι χρόνοι σχηματίζονται από το **τράω*, μέλ. *τρήσω*, αορ. *ἔτρησα* — Παθ., παρακ.

τέτρημαι· τρυπάω, διατρυπώ, σε Όμηρ. — Παθ., *λίθος τετρημένος*, σε Ηρόδ.· *ὁ οὐρανός τετρηται*, ο ουρανός έχει τρύπες, στον ίδ.· *χάσμα τῆς γῆς τετρημένον*, χάσμα σχηματισμένο από κομμάτιασμα της γης, σε Πλάτ.

τετράκαιδεκα-έτης, -ες, αυτός που αποτελείται από δεκατέσσερα έτη· θηλ.

τετράκαιδεκέτις, -ιδος, αυτή που έχει ηλικία δεκατεσσάρων ετών, σε Ισοκρ.

τετρά-κερωσ, -ων (κέρας), αυτός που έχει τέσσερα κέρατα, σε Ανθ.

τετράκις[ἄ], επίρρ., τέσσερις φορές, Λατ. *quater*, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ., Αττ.·

τετράκι, σε Πίνδ.

τετράκις-μύριοι[ῶ], -αι, -α, τέσσερις φορές δέκα χιλιάδες, δηλ. σαράντα χιλιάδες, σε Ξεν.

τετράκις-χίλιοι[ῖ], -αι, -α, τέσσερις χιλιάδες, σε Ηρόδ., Αττ.

τετρά-κλίνος, -ον (κλίνη), αυτός που έχει τέσσερις κλίνες, τέσσερα κρεβάτια, σε Λουκ.

τετρά-κνᾶμος, -ον, Δωρ. αντί *τετράκνημος*, αυτός που έχει τέσσερις ακτίνες, λέγεται για τη ρόδα, σε Πίνδ.

τετρά-κόρυμβος, -ον, αυτός που αποτελείται από τέσσερις συστάδες, δηλ. που έχει πυκνές συστάδες, σε Ανθ.

τετράκόσιοι, -αι, -α (τέσσαρες)· **I.** όπως και σήμερα, σε Ηρόδ. κ.λπ.· στον ενικ., *τετρακοσία ἄσπις*, σε Ξεν. **II.** *οἱ τετρακόσιοι*, στην Αθήνα, η ολιγαρχία που επιβλήθηκε το 411 π.Χ., σε Θουκ.

τετρά-κυκλος, -ον, αυτός που έχει τέσσερις τροχούς, σε Όμηρ., Ηρόδ.

τετρά-κωμία, ἢ (κώμη), ένωση τέσσερων χωριών, σε Στράβ.

τετρά-λογία, ἢ (λόγος), σειρά τέσσερων δραμάτων, τριων Τραγικών και ενός Σατυρικού, η οποία παρουσιάζόταν κατά τις εορτές του Διονύσου· οι τρεις τραγωδίες μαζί καλούνταν *τριλογία*, όπως η Ορέστεια του Αισχύλ.

τετρά-μετρος[ἄ], -ον (μέτρον), αυτός που αποτελείται από τέσσερα μέτρα, δηλ. στην ιαμβική ή τροχαϊκή ποίηση, αυτός που αποτελείται από τέσσερα δίποδα ή συζυγίες· *τὸ τετράμετρον*, είναι γενικά το τροχαϊκό τετράμετρο, σε Αριστοφ., Ξεν.

τετρά-μηνος[ἄ], -ου (μῆν), αυτός που αποτελείται από τέσσερις μήνες, που διαρκεί τέσσερις μήνες, σε Θουκ.

τέτραμμαι, Παθ. παρακ. του *τρέπω*.

τετράμοιρία, ἢ, τετραπλή μερίδα, σε Ξεν.

τετρά-μοιρος[ἄ], -ον (μοῖρα), τετραπλάσιος, σε Ευρ.

τέτραξ, -ἄγος και -ἄκος, ὁ, πιθ. ο φασιανός, σε Αριστοφ.

τετράορία, ἢ, ἄρμα από τέσσερα ἄλογα, σε Πίνδ.

τετρ-άορος, συνηρ. **τέτρ-ωρος, -ον (ἄειρω)**· **I.** τέσσερις μαζί συζευγμένοι, σε Ομήρ. Οδ.· *τετράορον ἄρμα*, ἄρμα από τέσσερα ἄλογα, σε Πίνδ. **II.**

τετράποδος, σε Σοφ.

τετρά-πάλαστος, -ον, τέσσερις πιθαμές μακρὺς ή πλατὺς, σε Ηρόδ.

τετρά-πηχυσ[ἄ], -υ, γεν. *τετραπήχεως*, αυτός που έχει μήκος τέσσερις πήχες (έξι πόδια), σε Ηρόδ., Πλάτ.· λέγεται για ανθρώπους, έξι πόδια ψηλός, σε Αριστ.

τετράπλάσιος, [ἄ], -α, -ον, τέσσερις φορές μεγαλύτερος, Λατ. *quadruplex*, σε Πλάτ.

τετράπλεθρος[ἄ], -ον, αυτός που αποτελείται από τέσσερα πλέθρα, σε Πολύβ.

τετρά-πλευρος[ἄ], -ον (πλευρόν), αυτός που έχει τέσσερις πλευρές, σε Ανθ.

τετράπλη, επίρρ., με τετραπλάσιο τρόπο, τετραπλασίως, σε Ομήρ. Ιλ.

τετραπλόος, -η, -ον, συνηρ. **τετραπλοῦς, -ῆ, -οῦν**, τετραπλάσιος, Λατ. quadruplus, σε Πλούτ.· τὸ τετραπλόον = *τετραμοιρία*, σε Ξεν.

τετρά-ποδηδόν, επίρρ. (*πούς*), με τέσσερα πόδια, σε Αριστοφ.

τετρά-ποδιστί, επίρρ. (*πούς*), με τα τέσσερα, σε Λουκ.

τετρά-πολις[ἄ], -εως, ἦ, αυτός που αποτελείται από τέσσερις πόλεις ή έχει τέσσερις πόλεις, *λαὸς τετράπολις*, λέγεται για τα βόρεια μέρη της Αττικής, σε Ευρ.

τετρά-πολος[ἄ], -ον (πολέω), αυτός που έχει οργωθεί με άροτρο τέσσερις φορές, σε Θεόκρ.

τετρά-πορος[ἄ], -ον, I. αυτός που έχει τέσσερις διόδους ή ανοίγματα, σε Ανθ.

II. αυτός που έρχεται από τέσσερις μεριές, στο ίδ.

τετρά-πους[ἄ], ὁ, ἦ, τετράπουν, τό, I. αυτός που έχει τέσσερα πόδια, Λατ.

quadrupes, σε Ηρόδ.· *τετράπουν, τό, τετράποδο ζῶο*, πληθ. *τετράποδα*, στον ίδ., σε Αριστοφ. κ.λπ. **II.** λέγεται για πράγματα, αυτός που έχει μήκος τεσσάρων ποδών, σε Πλάτ.

τετρα-περυλλίς, -ίδος, ἦ (πετερόν), αυτή που έχει τέσσερα φτερά, δηλ. η ακρίδα, σε Αριστοφ.

τετρά-πτίλος[ἄ], -ον (πτίλον), αυτός που έχει τέσσερα πτερύγια, σε Αριστοφ.

τέτραπτο, Επικ. γ' ενικ. Παθ. υπερσ. του *τρέπω*.

τετράρ-ρῦμος, -ον, αυτός που έχει τέσσερις πώλους, δηλ. οκτώ άλογα, σε Ξεν.

τετραρχέω, μέλ. *τετραρχήσω*, είμαι τετράρχης, *τῆς Γαλιλαίας*, σε Κ.Δ.

τετράρχης, -ου, ὁ, διοικητής της μιας από τέσσερις επαρχίες, σε Στράβ. κ.λπ.

τετραρχία, ἦ, 1. επαρχία μιας τετραρχίας· ιδίως λεγόταν για τη Θεσσαλία, την οποία αποτελούσαν τέσσερις επαρχίες, η Θεσσαλιώτις, η Φθιώτις, η Πελασγιώτις και η Ιστιαιώτις, σε Ευρ., Δημ. **2.** από τους Ρωμαίους το όνομα τετραρχία αποδίδοταν σε κάθε διαίρεση χώρας, όπως στην Παλαιστίνη, η οποία μετά το θάνατο του Ηρώδη διαιρέθηκε σε τρεις τετραρχίες, σε Πλούτ. κ.λπ.

τετράς, -άδος, ἦ, η τέταρτη μέρα του μήνα, σε Ησίοδ., Αριστοφ.

τετρα-σκελής, -ές (σκέλος), αυτός που έχει τέσσερα πόδια, τετράποδος, *τετρασκελής οἰωνός*, είδος γρύπα, σε Αισχύλ.· *τετρασκελές ὕβρισμα*, αναιδής βία των Κενταύρων, σε Ευρ.

τετρα-στάδιος, -ον (στάδιον), αυτός που έχει μήκος τεσσάρων σταδίων, σε Στράβ.· *τετραστάδιον, τό*, μήκος τεσσάρων σταδίων, στον ίδ.

τετρά-σχοινος, -ον, αυτός που έχει μήκος τεσσάρων *σχοίνων*, σε Στράβ.

τέτράτος, -η, -ον, ποιητ. αντί *τέταρτος*, σε Ομηρ. κ.λπ.· τὸ *τέταρτον*, η τέταρτη φορά, σε Ομήρ. Ιλ., Ησίοδ.

τετρά-τρῦφος, -ον (θρύπτω), σπασμένος σε τέσσερα κομμάτια, σε Ησίοδ.

τέτράφα, παρακ. και του *τρέπω* και του *τρέφω*.

τετρά-φάληρος[ἄ], -ον, επίθ. της περικεφαλαίας, πιθ. με τέσσερις κορυφές ή λοφία, σε Ομήρ. Ιλ.

τετρά-φἄλος, -ον, = προηγ., σε Ομήρ. Ιλ.

τετράφἄται, -το, Επικ. γ' πληθ. Παθ. παρακ. και υπερσ. του *τρέφω*.

τετράφθω, γ' ενικ. προστ. Παθ. παρακ. του *τρέπω*.

τετρά-φῦλος, -ον (φυλή), αυτός που έχει διαιρεθεί σε τέσσερις φυλές, σε Ηρόδ.

τέτρᾱχᾶ (τέσσαρες), επίρρ., σε τέσσερα μέρη, σε Πλάτ.

τετράχῃ, επίρρ., = το προηγ., σε Ξεν., Λουκ.

τετραχθά[ᾱ], επίρρ., ποιητ. αντί *τέτραχα* σε Όμηρ.

τετρά-χοος, -ον, αυτός που έχει χωρητικότητα τέσσερις *χόας*, σε Ανθ.

τετρά-χυτρος, -ον (χύτρα), αυτός που αποτελείται από τέσσερις χύτρες, σε Βατραχομ.

τετρεμαίνω, αναδιπλ. τύπος του *τρέμω*, σε Αριστοφ.

τέτρημαι, Παθ. παρακ. του *τετραίνω*.

τετρ-ήμερος, -ον, αυτός που αποτελείται από τέσσερις ημέρες· *μετά τὴν τετρήμερον* (ενν. *ἡμέραν*), μετά την τέταρτη ημέρα, σε Αριστ.

τέτρηνα, Επικ. αορ. του *τετραίνω*.

τετρ-ήρης (ενν. *ναῦς*), *ή*, αυτή που έχει τέσσερις σειρές κουπιά, σε Πολύβ.

τέτρηχα, προστ παρακ. του *ταράσσω*· θηλ. μτχ. *τετρηχυῖα*· γ' ενικ. υπερσ. *τετρήχει*.

τετριγίει[ι], Επικ. γ' ενικ. υπερσ. του *τρίζω*· **τετριγῶς, -υῖα**, μτχ. παρακ.·

τετριγῶτας, Επικ. αντί *τετριγότας*, αιτ. πληθ.

τετρ-όργυιος, -ον (ὄργυια), αυτός που αποτελείται από τέσσερις οργιές, σε Ανθ.

τέτροφα, παρακ. του *τρέφω*.

τετρ-ὄβολος, -ον (ὄβολός), αυτός που αποτελείται από τέσσερις οβολούς·

τετρώβολον, τό, νόμισμα που έχει αξία τεσσάρων οβολών, καθημερινή αμοιβή στρατιώτου, σε Αριστοφ.

τέτρωμαι, Παθ. παρακ. του *τιτρώσκω*.

τέτρ-ωρος, -ον, συνηρ. αντί *τετρ-άωρος*.

τετρ-ώροφος, -ον (ὄροφή), αυτός που αποτελείται από τέσσερις ορόφους, σε Ηρόδ.

τετρ-ὠρῦγος, -ον, = *τετρόργυιος*, σε Ξεν.

τέττᾱ, φιλική ή τιμητική προσφώνηση νεώτερου προς μεγαλύτερο, Πατέρα, σε Ομήρ. Ιλ.

τεττᾶράκοντα, τέτταρες, κ.λπ., Αιτ. αντί *τεσσάρ-*.

τεττιγο-φόρας, -ου, ὁ (φέρω), αυτός που φοράει *τέττιγα*· επίθ. των Αθηναίων (πρβλ. [τέττιξ](#) I. 2), σε Αριστοφ.

τεττιγ-ώδης, -ες (εἶδος), ὁμοιος προς *τέττιγα*, σε Λουκ.

τέττιξ, -ιγος, ὁ, 1. εἶδος ακρίδας, τζίτζικας, Λατ. cicada, έντομο που χαίρεται να απολαμβάνει τη ζέστη στους θάμνους, ο δε αρσενικός εκπέμπει οξύ τερέτισμα χτυπώντας την κατώτερη μεμβράνη του πτερυγίου του στον θώρακα, σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ. **2.** χρύσεος *τέττιγος*, χρυσός τζίτζικας, που τον φορούσαν οι Αθηναίοι πριν τα χρόνια του Σόλωνα, ως σύμβολο του ισχυρισμού τους ότι είναι *αὐτόχθονες* (αυτή ήταν η υποτιθέμενη προέλευση του εντόμου), σε Αριστοφ., Θουκ.

τέτυγμαί, Παθ. παρακ. του *τεύχω*· **τετύγμην**, Επικ. υπερσ.

τετυκείν, Επικ. με αναδιπλ. απαρ. αορ. β' του *τεύχω*.

τέτυμμαί, Παθ. παρακ. του *τύπτω*.

τέτυξαι, β' ενικ. Παθ. παρακ. του *τεύχω*· **τέτυξο**, Επικ. β' ενικ. υπερσ.·

τετύχθαι, απαρ. παρακ.· **τετύχθω**, γ' ενικ. προστ.

τετυφωμένως, επιρρ. μτχ. Παθ. παρακ. του *τυφώω*, ανόητα, σε Δημ.

τετύχηκα, παρακ. του *τυγχάνω*.

τεῦ, Δωρ. **I**. γεν. του *σύ*. **II**. **τεῦ**, Ἰων., Επικ., Δωρ., γεν. του *τίς*; = ποιος; αλλά **τευ** εγκλιτ., γεν. του *τις*, κάποιος.

τεῦγμα, **τό** (**τεύχω**), κατασκευάσμα, έργο, σε Ανθ.

τευθίς, **-ίδος**[ι], **ή**, καλαμάρι, σουπιά, σε Αριστοφ.

τευκτικός, **-ή**, **-όν** (**τυγχάνω**), ικανός να επιτύχει, *τινός*, σε Αριστ.

τεύξια, Επικ. ευκτ. αορ. του *τεύχω*.

τεύξις, **-εως**, **ή**, επίτευγμα· επίσης = *έντευξις*, σε Ανθ.

τεύξομαι, **I**. μέλ. του *τυγχάνω*. **II**. Μέσ. μέλ. του *τεύχω*.

τεῦς, Αιολ. και Δωρ. γεν. του *σύ*.

τευτάζω, μέλ. *τευτάσω*, παρακ. *τετεύτακα*· αντί *ταυτάζω*, λέω ή κάνω το ίδιο πράγμα, *τευτάζω περί τι*, καταγίγνομαι με κάτι, ασχολούμαι αποκλειστικά με αυτό, σε Πλάτ.

τευτλίον, **τό**, υποκορ. του *τεῦτλον*, σε Αριστοφ.

τευτλόεις, **-εσσα**, **-εν**, συνηρ. **-οῦς**, **-οῦσσα**, **-οῦν**, γεμάτος από τεύτλα· απ' όπου, *Τευτλοῦσσα*, το νησί των τεύτλων, σε Θουκ.

τεῦτλον, **τό**, Ἰων. και νεώτ. Αττ. *σεῦτλον*, παντζάρι, Λατ. beta, σε Βατραχομ., Αριστοφ. κ.λπ.

τευχεσ-φόρος, **-ον** (**φέρω**), ένοπλος, οπλοφόρος, σε Αισχύλ., Ευρ.

τευχηστήρ, **-ήρος**, **ό** (**τεύχος**), οπλίτης, πολεμιστής, μαχητής, σε Αισχύλ.· επίσης **τευχηστής**, **-οῦ**, **ό**, στον ίδ.

τεύχοισα, Δωρ. αντί *τεύχουσα*, θηλ. μτχ. του *τεύχω*.

τεύχος, **-εος**, **τό** (**τεύχω**), εργαλείο, όργανο· κυρίως στον πληθ., *τεύχεα*. **I**. 1. πολεμικά όργανα, όπλα, θώρακες, σε Όμηρ., Ησίοδ.· ομοίως, *τεύχη*, στους Τραγ. **2**. στον πληθ. επίσης, εξαρτήματα πλοίου, σε Ομήρ. Οδ. **II**. στον ενικ., δοχείο κάθε είδους, λουτήρας, σε Αισχύλ.· τεφροδόχος, στον ίδ., σε Σοφ.· κάλπη ψηφοφορίας, σε Αισχύλ.· αγγείο για σπονδές, στον ίδ.· αγγείο ή στάμνα για νερό, σε Ευρ.· κύπελο ή βάζο, σε Ξεν.· *ζύλινα τεύχη*, κιβώτια, στον ίδ. **III**. ανθρώπινος σκελετός, ανθρώπινο σώμα, σε Αριστ. **IV**. βιβλίο, σε Ανθ.· απ' όπου, *πεντάτευχος*, **ή**, η Πεντάτευχος.

τευχο-φόρος, **-ον** (**φέρω**), αυτός που φέρει όπλα, οπλοφορεί, σε Ευρ.

τεύχω, μέλ. *τεύξω*, αόρ. *έτευξα*, Επικ. *τεῦξα*· παρακ. *τέτευχα*· Επικ. με αναδιπλ. αορ. *τεῦκεῖν* — Μέσ., μέλ. *τεύξομαι*· Επικ. με αναδιπλ. απαρ. αορ. β' *τεῦκέσθαι* — Παθ., γ' μέλ. *τετεύξομαι*, αόρ. *έτύχθην*, παρακ. *τέτυγμα*, υπερσ. *έτετύγμην*, Επικ. γ' πληθ. *τετεύχεται*, *έτετεύχато*, *τετεύχато*. **I**. 1. φτιάχνω, κατασκευάζω, οικοδομώ, εργάζομαι, σε Όμηρ., Ησίοδ., Τραγ.· λέγεται για μάγειρα, *δειπνον τετυκεῖν*, παρασκευάζω δείπνο, σε Ομήρ. Οδ.· και στη Μέσ., *δειπνον τετυκέσθαι*, έχω το δείπνο παρασκευασμένο, σε Όμηρ. — Παθ., *δώματα τετεύχεται*, σε Ομήρ. Ιλ.· *θεῶν έτετεύχато βωμοί*, στο ίδ.· με γεν., *χρυσοῖο τετεύχεται*, είναι κατειργασμένος από χρυσό, στο ίδ.· επίσης, *τετυγμένα δώματα λάεσσιν*, οικοδομημένα από πέτρες, σε Ομήρ. Οδ.· αλλά, *δόμος αίθούσῃσι τετυγμένος*, οικοδομημένος ή κατασκευασμένος με προθαλάμους, σε Ομήρ. Ιλ. **2**. η μτχ. παρακ. *τετυγμένος*, συχνά μεταβαίνει σε σημασία επιθέτου = *τυκτός*, καλώς κατασκευασμένος, καλώς κατειργασμένος, σε Όμηρ.· *άγρὸς καλὸν τετυγμένος*, καλώς οργωμένος, καλώς καλλιεργημένος, σε Ομήρ. Οδ.· μεταφ., *νόος τετυγμένος*, σταθερό, ευσταθές πνεύμα, στο ίδ. **3**. η μτχ. του Ενεργ. παρακ. απαντά μια φορά με Παθ. σημασία, *ρίνοιδο τετευχώς*, κατασκευασμένος από δέρμα, στο ίδ. **II**. λέγεται για γεγονότα, προξενώ, φτιάχνω, παράγω, επιφέρω, *όμβρον ήε χάλαζαν*, σε Ομήρ. Ιλ.· *τεύχω βοήν*, παράγω κραυγή, βγάζω φωνή, σε Ομήρ. Οδ.· *τεύχωγάμον*, παντρεύω, ετοιμάζω γάμο, στο ίδ. — Παθ., ιδίως στον παρακ., προξενούμαι, και ομοίως,

συμβαίνω, γίνομαι, υπάρχω, σε Όμηρ. κ.λπ. **III.** με αιτ. προσ., καθιστώ, *ἄγνωστον τέχῳ τινά*, σε Ομήρ. Οδ.: *τέχῳ τινά μέγαν, εὐδαίμονα*, σε Αισχύλ., Eur.: με διπλ. αιτ., *τί σε τεύξω*; τί να σε κάνω; σε Σοφ.: *ἔπειτα στον Παθ.* παρακ. απλώς αντί *γίγνεσθαι* ή *εἶναι*, *Ζεὺς ταμίης πολέμοιο τέτυκται*, σε Ομήρ. Il.: *γυναικὸς ἄρ' ἀντὶ τέτυξο*, ήσουν όμοιος με γυναίκα, στο ίδ.

τέφρα, Ιων. **τέφρη**, ή, στάχτη, σε Ομήρ. Il., Αριστοφ.: επίσης, είδος καυστικής σκόνης ή καπνού, σε Αριστοφ.

τεφρός, -ά, -όν, αυτός που έχει το χρώμα της τέφρας, σε Βάβρ.

τεφρ-ώδης, -ες (είδος), σε Βάβρ., Πλούτ.

τεχθείς, μτχ. Παθ. αορ. του *τίκτω*.

τεχνάζω, μέλ. *τεχνάσω* (τέχνη)· **I.** μεταχειρίζομαι τέχνη, σε Αριστ. **II.** κάνω χρήση τεχνασμάτων, φέρομαι με πανουργία ή δόλια, μεταχειρίζομαι πανουργίες ή υπεκφυγές, σε Ηρόδ., Αριστοφ. κ.λπ.· με απαρ., ευφυώς ή με πανουργία μηχανώμαι, σε Αριστ.: ομοίως, Μέσ. αόρ. *ἔτεχνασάμην*, σε Ηρόδ.

τεχνάομαι, μέλ. *τεχνήσομαι*, αόρ. *ἔτεχνησάμην*, Επικ. *τεχνησάμην*: παρακ. *τετέχνημαι*: (τέχνη)· Αποθ.· **I. 1.** κατασκευάζω εντέχνως, εκτελώ επιδέξια, σε Ομήρ. Οδ. **2.** επίσης ως Παθ., κατασκευάζομαι μέσω της τέχνης, σε Ξεν. **II.** κατορθώνω ή μηχανώμαι με τέχνη και επιδεξιότητα, σε Ομήρ. Il., Σοφ.: απόλ., *θεοῦτεχνωμένου*, αν ο θεός μηχανευτεί, σε Σοφ.: με απαρ., μηχανεύομαι πώς να πράξω, σε Θουκ.

τέχνασμα, -ατος, τό (τεχνάζω)· **I.** οτιδήποτε εντέχνως φτιαγμένο, εργόχειρο, *κένδρου τεχνάσματα*, λέγεται για κένδρινο φέρετρο, σε Eur. **II.** τέχνασμα, δόλος, στον ίδ., σε Ξεν.

τέχνη, ή (τίκτω)· **I.** τέχνη, ευφυΐα, επιδεξιότητα στην εργασία, επιτηδειότητα στο χέρι, ιδίως λέγεται για την επεξεργασία των μετάλλων, σε Ομήρ. Οδ.: λέγεται για ναυπηγό, σε Ομήρ. Il.: λέγεται για μάντη, σε Αισχύλ., Σοφ. **2.** με αρνητική σημασία, πανουργία, *δολίη τέχνη*, σε Ομήρ. Οδ.: στον πληθ., πανουργίες, τεχνάσματα, στο ίδ. κ.λπ. **3.** τρόπος ή μέσα με τα οποία επιτυγχάνεται κάποιο πράγμα, χωρίς καμία έννοια επιδεξιότητας ή πανουργίας, *μηδεμιή τέχνη*, με κανέναν τρόπο, σε Ηρόδ.: *πάση τέχνη*, με κάθε τρόπο, σε Αριστοφ.: *παντοίη τέχνη*, σε Σοφ. **II.** τέχνη, επάγγελμα, *ἐπίστασθαι τὴν τέχνην*, να γνωρίζεις την τέχνη του, σε Ηρόδ.: *ἐν τῇ τέχνη εἶναι*, ασκεί την τέχνη, σε Σοφ.: *ἐπὶ τέχνη μαθάνειν τι*, μαθαίνω κάτι ως επάγγελμα, σε Πλάτ.: *τέχνην ποιεῖσθαι τι*, κάνω κάτι επάγγελμά μου, σε Δημ. **III.** τέχνη, δηλ. σύστημα κανόνων, συστηματική μέθοδος του να φτιάχνεις ή να κάνεις κάτι, σε Πλάτ., Αριστ.: *ἢ φύσει ἢ τέχνη*, σε Πλάτ.: *μετὰ τέχνης*, *ἄνευ τέχνης*, στον ίδ. **IV.** = *τέχνημα*, έργο τέχνης, εργόχειρο, σε Σοφ.

τεχνήεις, -εσσα, -εν, ποιητ. επίθ., **I.** εντέχνως κατειργασμένος, σε Ομήρ. Οδ.: επίρρ. *τεχνηέντως*, με τέχνη, με επιδεξιότητα, στο ίδ. **II.** λέγεται για πρόσωπα, *γυναῖκες ἰστὸν τεχνῆσαι* (συνηρ. αντί *τεχνήεσαι*), επιδέξιες στον αργαλειό, στο ίδ.

τέχνημα, -ατος, τό (τεχνάομαι)· **I. 1.** = *τέχνασμα*, σε Σοφ. **2.** λέγεται για άνθρωπο, το αφηρημένο κείται αντί του συγκεκριμένου, *πανουργίας τέχνημα*, αριστούργημα κακίας, στον ίδ. **II.** τέχνασμα, απάτη, δόλια επιπόηση, σε Eur.: γενικά, επιπόηση, εφεύρεση, σε Πλάτ.

τεχνήμων, -ον (τέχνη), με τέχνη και δεξιότητα κατειργασμένος, *αὐλοί*, σε Ανθ.

τεχνητός, -ή, -όν (τεχνάομαι), αυτός που έχει γίνει με τέχνη, σε Πλούτ.

τεχνικός, -ή, -όν (τέχνη)· **I.** λέγεται για πρόσωπα, καλαισθητος, επιδέξιος, καλοφτιαγμένος, σε Πλάτ. κ.λπ. **II.** λέγεται για πράγματα, εντέχνως

φτιαγμένος, φτιαγμένος βάσει κανόνων, στον ίδ. **III.** επίρρ. *τεχνικῶς*, κατά τους κανόνες της τέχνης, εντέχνως, στον ίδ.

τεχνίον, τό, υποκορ. του *τέχνη*, σε Πλάτ.

τεχνίτης[ι], -ου, ό (τέχνη)· **I.** αυτός που εξασκεί κάποια τέχνη, χειρωνακτής, επιτηδευματίας, δεξιότηχνης μάστορας, σε Πλάτ. κ.λπ. · με γεν. πράγμ., ειδικευμένος σ' ένα πράγμα, σε Ξεν. · επίσης, *τι ή περί τι*, στον ίδ. **II.**

δολοπλόκος, ραδιουργός, σε Λουκ.

τεχνίτις, -ιδος, θηλ. του *τεχνίτης*, σε Ανθ.

τεχνολογέω, μέλ. *τεχνολογήσω*, υπάγω κάτι στους κανόνες της τέχνης, συστηματοποιώ, σε Αριστ.

τεχνο-λόγος, -ον, αυτός που πραγματεύεται κάτι κατά τους κανόνες της τέχνης.

τεχνοσύνη, ή, ποιητ. αντί *τέχνη*, σε Ανθ.

τεχνύδριον, τό, υποκορ. του *τέχνη*, σε Πλάτ.

τέω; I. Ιων. αντί *τίνοι*; δοτ. του *τίς*; ποιος; σε Ηρόδ. **II. τεω**, Ιων. δοτ. του *τις*, οποιοσδήποτε, σε Ηρόδ.

τέων· I. Ιων. αντί *τίνων*; γεν. πληθ. του *τίς*; ποιων; σε Ομήρ. Οδ. **II.** του *τις*, οποιωνδήποτε, σε Ηρόδ.

τέως, Επικ. **τείως**, χρονικό επίρρ., **I.** εν τω μεταξύ, παράλληλα, ενώ συγγενές προς το *έως*, *έως έγώ ήλώμην, τείως...*, ενώ περιπλανιόμουν, στον ενδιάμεσο χρόνο..., σε Ομήρ. Οδ. · *έσθίων τέως, έως...*, σε Αριστοφ. **II.** για λίγο, για ένα χρονικό διάστημα, *τείως μέν... αύτάρ νυν*, σε Ομήρ. Οδ. · *τέως μέν...*, *είτα δε...*, σε Αριστοφ. κ.λπ. **III.** μέχρι αυτό το χρονικό σημείο, έως εδώ, μέχρι τώρα, σε Ηρόδ., Αριστοφ.

τῆ, αρχ. Επικ. προστ., *λάβε*· στον Όμηρ. πάντα ακολουθείται από μια δεύτερη προστ., *τῆ σπεῖσον Διί*, σε Ομήρ. Ιλ. · *τῆ, πίε οἶνον*, σε Ομήρ. Οδ. · *τῆ νυν, και σοι τοῦτο κειμήλιον έστω*, σε Ομήρ. Ιλ. (πιθ. συγγενές προς το *τε-ταγ-ών*).

τῆ, δοτ. θηλ. του *ό*, όπως *ταύτη*, εδώ, εκεί, σε Όμηρ.

τήγανον, βλ. [τάγηνον](#).

τῆδε, δοτ. θηλ. του *όδε*, ως επίρρ., εδώ, συνεπώς, έτσι, σε Όμηρ.

τήθη, ή, γιαγιά, σε Αριστοφ., Πλάτ. κ.λπ.

τηθίς, -ιδος, ή, αδερφή πατέρα ή μητέρας, θεία, σε Δημ.

τήθος, -εος, τό, στρείδι, *τήθεα διφών*, καταδύομαι για στρείδια, σε Ομήρ. Ιλ.

Τηθύς[υ], -ύος[υ], ή, I. γυναίκα του Ωκεανού, σε Ομήρ. Ιλ. · κόρη του Ουρανού και της Γαίας, μητέρα των ποτάμιων θεών και των Ωκεανίδων, σε Ησίοδ. **II.** στον Βιργ., Τηθύς είναι η ίδια η θάλασσα (πιθ. από το *τήθη*, η μητέρα όλων).

τηκεδών, -όνος, ή (τήκομαι), τήξη, φθορά, παρακμή, σε Ομήρ. Οδ.

τηκτός, -ή, -όν, ρημ. επίθ. του *τήκομαι*, **I.** λιωμένος, σε Ευρ. **II.** ευδιάλυτος, σε Πλάτ.

τήκω ($\sqrt{ΤΑΚ}$), Δωρ. **τάκω[α]**· μέλ. *τήξω*, Δωρ. *ταξῶ*· αόρ. *έτηξα*· παρακ.

τέτηκα — Παθ., αόρ. β' *έτάκην [α]*· σπάνιος αόρ. *έτήχθην*· αλλά στην κλασική αρχαιότητα, ο παρακ. και ο Παθ. υπερσ. παραλαμβάνονται από τον αμτβ.

Ενεργ. παρακ. *τέτηκα, έτετήκειν*· **I. I.** Ενεργ., τήκω, λιώνω, λέγεται για μέταλλα, σε Ηρόδ. κ.λπ. · διασκορπίζω σύννεφα, στον ίδ. **2.** μεταφ.,

μαραζώνω, λιώνω από θλίψη ή νοσταλγία, σε Ομήρ. Οδ., Ευρ. **II. 1.** Παθ. με αμτβ. Ενεργ. παρακ., *τέτηκα*, λιώνω, διαλύομαι, λέγεται για χιόνι, σε Ομήρ.

Οδ., Ηρόδ., Αττ. · χρησιμοποιείται για μέταλλα, σε Ησίοδ. · *άλφιστα πυρι τάκονται*, καταναλώνονται από τη φωτιά, σε Θεόκρ. · λέγεται για πτώμα, παρακμάζω, φθείρομαι, αποσυντίθεμαι, σε Σοφ. · *πῦρ τετακός*, σβησμένη

φωτιά, σε Ευρ. **2.** μεταφ., τήκομαι, φθείρομαι, λιώνω, σε Όμηρ., Ηρόδ., Αττ.· βλέμμα που λιώνει από νοσταλγία, σε Πλούτ.

τηλ-αυγής, -ές (τήλε, αὐγή)· I. αυτός που λάμπει από μακριά, που ακτινοβολεί, σε Όμηρ. Ύμν., Αριστοφ. **II.** λέγεται για μακρινά πράγματα, αυτός που φαίνεται από μακριά, που λάμπει από μακριά, σε Θεόγν., Σοφ. **III.** επίρρ. *τηλαυγῶς*, σαφώς, φανερά, σε Κ.Δ.

τήλε, επίρρ., όπως το *τηλοῦ*, από μια απόσταση, μακριά, μακρόθεν, σε Όμηρ., Ησίοδ.· με γεν., μακριά από κάτι, σε Όμηρ.

τηλε-βόλος, -ον (βάλλω), αυτός που πλήττει από μακριά, σε Πίνδ.

τηλέ-γονος, -ον (γίγνομαι), αυτός που γεννήθηκε μακριά από τον πατέρα του ή την πατρίδα του, σε Ησίοδ.

τηλεδᾶπός, -ή, -όν (τήλε, -δαπος είναι η κατάληξη) αυτός που έρχεται από μακρινή χώρα, σε Ομήρ. Οδ.· λέγεται για τόπους, αυτός που βρίσκεται μακριά, μακρινός, σε Ομήρ. Ιλ.

τηλεθάω, εκτετ. τύπος του *θάλλω* (πρβλ. [τέθηλα](#)), κυρίως στη μτχ. ενεστ., βρίσκομαι σε πλήρη άνθιση, λαμποκοπώ, ακμάζω, *ἔλη τηλεθόωσα*, σε Ομήρ. Ιλ.· *ἐλαΐαι τηλεθόωσαι*, σε Ομήρ. Οδ.· *χαίτη τηλεθόωσα*, άφθονα μαλλιά, σε Ομήρ. Ιλ.

τηλε-κλειτός, -όν, αυτός που έχει μεγάλη φήμη, που η φήμη του φτάνει σε μακρινές χώρες, σε Όμηρ.

τηλε-κλητός, -όν, αυτός που καλείται από μακριά, σε Ομήρ. Ιλ.

τηλε-κλυτός, -όν, = *τηλεκλειτός*, σε Όμηρ.

τηλε-μάχος[ᾶ], -ον (μάχομαι)· I. αυτός που μάχεται από μακριά **II.** ως κύριο όνομα, προπαροξ. *Τηλέμαχος*, ό, ο γιος του Οδυσσέα, σε Ομήρ. Οδ.

τηλέ-πλᾶνος, -ον, αυτός που παραπλανά από μακριά, ύπουλος, σε Αισχύλ.

τηλέ-πομπος, -ον, αυτός που στέλνεται μακριά, που κάνει μακριά διαδρομή, σε Αισχύλ.

τηλέ-πορος, -ον, 1. αυτός που ταξιδεύει ή φθάνει μακριά, παρ' Αριστοφ. **2.** αυτός που βρίσκεται μακριά, σε Σοφ.

τηλέ-πύλος, -ον (πύλη), αυτός που έχει πύλες που βρίσκονται μακριά μεταξύ τους, σε Ομήρ. Οδ.

τηλε-σκόπος, -ον (σκοπέω)· I. αυτός που βλέπει μακριά, σε Αριστοφ. **II.** προπαροξ. *τηλέσκοπος, -ον*, Παθ. αυτός που φαίνεται από μακριά, φανερός, καταφανής, πασιδηλος, σε Ησίοδ., Ανθ.

τηλε-φᾶνής, -ές (φαίνομαι)· 1. αυτός που φαίνεται ή αντικρίζεται από μακριά, καταφανής, σε Ομήρ. Οδ., Αριστοφ. **2.** λέγεται για ήχο, αυτός που ακούγεται καθαρά από μακριά, σε Σοφ.

τηλέ-φίλον, τό, αγάπη «από απόσταση», φυτό που το χρησιμοποιούσαν οι ερωτευμένοι για να μαντεύουν αν η αγάπη τους είχε ανταπόδοση· τοποθετούσαν το φύλλο στο χέρι και το χτυπούσαν γρήγορα, και εάν έβγαине ένας δυνατός ήχος τότε αυτό ήταν ευχάριστο σημάδι για την αγάπη τους, σε Θεόκρ.

τηλία, ή, 1. σανίδα ή τραπέζι με υψωμένες γωνίες, σανίδα αρτοποιού, παρ' Αριστ. **2.** τραπέζι ή είδος σκηνης, στην οποία τα μαχητικά κοκκόρια και τα ορτύκια τοποθετούνταν για μάχη, σε Αισχίν. **3.** σκέπασμα καπνοδόχου, σε Αριστοφ. **4.** στεφάνι κόσκινου σιτηρών, στον ίδ.

τηλίκος[ι], -η, -ον, I. τόσοσ στην ηλικία, τόσο νέος ή τόσο ηλικιωμένος, συσχ. του *ήλικος*, σε Όμηρ.· με απαρ., *οὐ ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν τηλίκους*, δεν είμαι τόσο νέος, ώστε να μένω σπίτι, σε Ομήρ. Οδ. **II.** τόσο μεγάλος, Λατ. *tantus*, σε Ανθ.

τηλῖκόσδε, -ήδε, -όνδε και **τηλικούτος, -αύτη, -οὔτον** (επίσης *τηλικούτος* ως θηλ.), επιτετ. τύποι του *τηλίκος* (όπως τα *ὄδε, οὔτος* είναι επιτετ. τύποι του *ὄ*)· **I.** λέγεται για πρόσωπα, τέτοιος που έχει τέτοια ηλικία, τέτοιας ηλικίας, *τηλικόσδ' ὄν*, σε Σοφ. κ.λπ.· ηλικιωμένος όπως εγώ, σε Ευρ.· *νοῦς τηλικούτος*, νους ανθρώπου τόσο ηλικιωμένου όσο είναι αυτός, σε Σοφ.· λέγεται για πρόσωπα πολύ νέα στην ηλικία, *τηλικάσδ' ὀρῶν πάντων ἐρήμους*, κορίτσια τόσο μικρά στην ηλικία, στον ίδ. κ.λπ.· επαναλαμβανόμενο με τις αντίθετες έννοιες, *οἱ τηλικοῖδε καὶ διδασζόμεσθα δὴ φρονεῖν ὑπ' ἀνδρὸς τηλικούδε*, εμεῖς που είμαστε τόσο γέροντες θα διδαχθοῦμε από άνδρα τόσο νέο, στον ίδ. **II.** λέγεται για πράγματα, τόσο μεγάλα, τόσο σπουδαία, Λατ. *tantus*, σε Πλάτ. κ.λπ.

τηλόθεν, επίρρ. (*τηλοῦ*), **1.** από μακριά, από ξένη χώρα, σε Ομήρ. Ιλ., Σοφ.· — *τηλόθε*, σε Πίνδ. **2.** μερικές φορές = *τῆλε, τηλοῦ*, σε Όμηρ.· με γεν., *τηλόθεν Πελειάδων*, μακριά απ' αυτούς, σε Πίνδ.

τηλόθι, επίρρ., = *τῆλε, τηλοῦ*, σε Όμηρ.· με γεν., *τηλόθι πάτρης*, σε Ομήρ. Ιλ.

τηλο-πέτης, -ες (πέτομαι), αυτός που πετάει μακριά, σε Ανθ.

τηλ-ορός, -όν, = *τηλουρός*, σε Ευρ.

τηλόσε (τηλοῦ), επίρρ., σε μακρινή απόσταση, σε σημείο που απέχει μακριά, σε Ομήρ. Ιλ., Ευρ.

τηλοτάτω, επίρρ., υπερθ. του *τηλοῦ*, στην πιο μακρινή απόσταση, σε Ομήρ. Οδ.· απ' όπου, το επίθ. **τηλότερος**, σε Ανθ.

τηλοῦ, επίρρ. όπως το *τῆλε*· **1.** μακριά, σε μακρινή χώρα, σε Όμηρ., Ησίοδ.· *τηλοῦ ἀγρῶν*, σ' ένα μακρινό μέρος της χώρας, σε Αριστοφ. **2.** με γεν. κυρίως, μακριά από..., σε Ομήρ. Οδ.· *τηλοῦ σέθεν*, μακριά από εσένα, σε Ευρ.

τηλ-ουρός, -όν (ὄρος), αυτός που έχει μακρινά σύνορα· απ' όπου, μακρινός, απομακρυσμένος, σε Αισχύλ., Ευρ.

τηλύγετος[ῦ], -η, -ον, μοναχοπαιδί, αγαπημένο παιδί, σε Όμηρ.· μια φορά λέγεται για δυο γιούς, πιθ. δίδυμους, σε Ομήρ. Ιλ.· στον Ευρ. *τηλύγετος χθονὸς ἀπὸ πατρίδος*, σημαίνει γεννημένος μακριά από την πατρίδα, που ζει μακριά από την πατρίδα, όπως αν ήταν σύνθετο από το *τῆλυ* (= *τῆλε*), και το *γενέσθαι*· αλλά η ομηρ. ερμηνεία αντιτίθεται προς αυτήν την ετυμολογία· και η προέλ. παραμένει αμφίβ.

τηλ-ωπός, -όν (ὤψ), αυτός που βλέπεται από μακριά, σε Σοφ. **2.** μεταφ. λέγεται για τον ήχο, αυτός που ακούγεται από μακριά, στον ίδ.

τημελέω, μέλ. *τημελήσω*, προστατεύω, φροντίζω, με αιτ., σε Ευρ.· με γεν., φροντίζω, επιμελούμαι, στον ίδ. (αμφίβ. προέλ.).

τῆμερον, βλ. **σήμεραν**.

τῆμη, κράση αντί *τῆ ἐμῆ*.

τῆμος, Δωρ. **τᾶμος**, επίρρ., τότε, εκείνο τον καιρό, για περασμένο χρόνο, αντίστοιχο προς το αναφορ. *ἤμος*, σε Ομήρ. Ιλ., Σοφ., Θεόκρ.

τημόσδε, Δωρ. **ταμόσδε**, επίρρ. *τῆμος*, σε Θεόκρ.

τημοῦτος, = *τημόσδε, τῆμος*, σε Ησίοδ.

την-άλλως ή τήνᾶλλως, **1.** επίρρ., ελλειπτικό αντί της φράσης *την ἄλλως ἄγουσαν ὁδόν*, κατά το δρόμο που οδηγεί διαφορετικά, δηλ. σε όχι συγκεκριμένο δρόμο, σε Πλάτ. **2.** χωρίς σκοπό, μάταια, σε Δημ.

τηνεῖ, Δωρ. επίρρ. αντί *ἐκεῖ*, σε Θεόκρ.· επίσης = *ὧδε*, εδώ, στον ίδ.

τήνελλα, **I.** λέξη σχημ. από τον Αρχίλοχο για να μιμηθεί τον ήχο της χορδής κιθάρας· από τον ύμνο του προς τον Ηρακλή που άρχιζε με το *τήνελλα καλλίνικε*, αυτές οι λέξεις εξελικτικά έγιναν ο τρόπος με τον οποίο

επευφημούσαν τους νικητές στους αγώνες, σε Αριστοφ. **II.** ομοίως ως επίθ., *ἐὰν νικᾷς, τήνελλος εἶ*, η νίκη θα επιφέρει τον εγκωμιασμό σου, στον ιδ.
τηνίκα[ι], Δωρ. **τᾶνίκα**, επίρρ. (*τῆνος*), συσχ. του αναφορ. *ήνίκα*, **1.** σε εκείνον τον χρόνο, τότε· επίσης, με το άρθρο (συχνά γραφόμενο *τοτηνίκα*), σε Σοφ. **2.** απόλ., εκείνη την ώρα (της ημέρας), σε Θεόκρ.

τηνικάδε, επίρρ., αυτή τη στιγμή της ημέρας, τόσο νωρίς, σε Πλάτ.

τηνικάυτα, **I.** συνηθ. τύπος του *τηνίκα*, εκείνο τον χρόνο, τότε, σε Ηρόδ., Σοφ., Ξεν.· με γεν., *τηνικαῦτα τοῦ θέρους*, εκείνο το χρόνο του καλοκαιριού, σε Αριστοφ. **II.** κάτω από αυτές τις περιστάσεις, σε αυτή την περίπτωση, στον ιδ., σε Ξεν.

τηνόθι, επίρρ., του*τῆνος*, σ' εκείνη την περίπτωση, τότε, σε Θεόκρ.

τῆνος, τήνα, τῆνο, **1.** Δωρ. αντί *κεῖνος, ἐκεῖνος*, αυτός, αυτή, αυτό, σε Θεόκρ. **2.** όπως το Λατ. *ille, iste*, ο διάσημος εκείνος ή ο διαβόητος, στον ιδ.

τηνῶ, επίρρ., Δωρ. αντί *ἐκεῖ*, σε Θεόκρ.

τηνῶθεν, επίρρ. αντί *τῆνος*, Δωρ. αντί *ἐκεῖθεν*, σε Αριστοφ.· επίσης **τηνῶθε**, σε Θεόκρ.

τηξι-μελής, -ές, αυτός που φθείρει τα μέλη, *νοῦσος*, σε Ανθ.

τηρέω, μέλ. *τηρήσω (τῆρος)*· **I. 1.** επιτηρώ, προσέχω, φυλάττω, σε Πίνδ., Αριστοφ. — Παθ., είμαι συνεχώς υπό επιτήρηση, σε Θουκ.· Μέσ. μέλ., *τηρήσομαι* με Παθ. σημασία, στον ιδ. **2.** φροντίζω ώστε..., σε Αριστ., Αριστοφ., Πλάτ. **II. 1.** παρατηρώ από κοντά, προσέχω συνεχώς, επιτηρώ, σε Αριστοφ.· *τὰς ἀμαρτίας*, σε Θουκ. **2.** καιροφυλακτώ, με αιτ., σε Σοφ., Αριστοφ.· *παραστείχοντα τηρήσας*, τον παρατηρούσα με προσοχή καθώς περνούσε, σε Σοφ. **3.** απόλ., αγρυπνώ, φυλάττω, σε Αριστ.· με απαρ., φυλάττω, προσέχω ώστε να..., σε Θουκ. **III.** παρατηρώ, φυλάω κάτι εμπιστευτικό, σε Ισοκρ. κ.λπ.· *τηρέω εἰρήνην*, σε Δημ.

τήρησις, -εως, ή, I. 1. φύλαξη, διατήρηση, φρουρηση, σε Αριστ. **2.** επαγρύπνηση, σε Θουκ. **II.** μέσο τήρησης ή φύλαξης, μέρος επιτήρησης, στον ιδ.

τηρητέον, ρημ. επίθ. του *τηρέω*, αυτό που κάποιος πρέπει να παρατηρήσει, σε Πλάτ.

τηρός, ό, φύλακας, φρουρός, επιτηρητής, σε Αισχύλ.

τητάομαι, Δωρ. **τᾶτάομαι (τήτη)**· Παθ. σε χρήση μόνο στον ενεστ., **1.** στερούμαι, σε Ησίοδ.· *τὸ τητᾶσθαι*, στέρηση, σε Σοφ. **2.** με γεν., έχω έλλειψη κάποιου πράγματος, είμαι στερημένος ή στερούμαι (κυρίως λόγω θανάτου), στον ιδ., σε Ευρ.

τῆτες, επίρρ., αυτό το έτος, κατά τη διάρκεια αυτού του έτους, σε Αριστοφ.· (το *τῆτις* έχει σχέση προς το *σῆτες, έτος*, όπως το *τῆμερον* προς το *σῆμερον, ήμέρα*).

τηύσιος, Δωρ. τᾶύσιος, -α (Ιων. **-η**), **-ον**, μάταιος, ανώφελος, άσκοπος, σε Ομήρ. Οδ.· επίρρ. *τηύσιως*, σε Θεόκρ.

τιάρᾱ[ᾱρ], ή και **τιάρας, -ου**, Ιων. — **τιήρης, -εω, ό**· περσικό κάλυμμα κεφαλιού, σε Ηρόδ. το οποίο φορούσε ο μεγάλος βασιλιάς, σε Αισχύλ., Ξεν.

τιᾶρο-ειδής, -ές, αυτός που έχει σχήμα τιάρας ή είναι όμοιος με τιάρα, σε Ξεν.

τίγρις, ή, γεν. *τίγριος* και *τιγρίδος*· αιτ. *τίγγριν*· πληθ. ονομ. *τίγρεις* και *τίγριδες*· το θηρίο η τίγρις, άγνωστη στην Ελλάδα μέχρι τα χρόνια του Αλεξάνδρου.

τίεσκον, Ιων. παρατ. του *τίω*.

τίη, Αττ. **τιή**, επιτετ. τύπος του ερωτημ. *τί;* γιατί; πώς; σε Όμηρ., Ησίοδ., και στους Αττ. κωμικούς· πρβλ. **ότιή**.

τήρης, -ου, ὄ, Ἰων. ἀντί *τίρας*.

τιθαιβώσσω, λέγεται για τις μέλισσες, αποθηκεύω το μέλι, σε Ομήρ. Οδ. (συγγενές προς το *τιθήνη*·)

τιθάζορνις, -αδος, ἦ, πουλερικό που τρέφεται σε αχυρώνα, κότα, σε Ανθ.

τιθάσευτής, -οῦ, ὄ, αυτός που εξημερώνει, σε Αριστοφ.

τιθάσέω, 1. μόνο στον ενεστ., δαμάζω, εξημερώνω, σε Πλάτ., Ξεν. **2.**

λέγεται για δέντρα, βελτιώνω τη γη, την καλλιεργώ, σε Πλούτ.

τιθάσός, -όν, 1. λέγεται για ζώα, εξημερωμένος, ἡμερος, Λατ. *cicur*, σε Πλάτ.· λέγεται για φυτά, καλλιεργούμενος, σε Πλούτ. **2.** μεταφ., κατοικίδιος, εσωτερικός, εμφύλιος, ἄρης, σε Αισχύλ. (αμφίβ. προέλ.).

τιθέασι, γ' πληθ. του *τίθημι*.

τιθείς, I. μτχ. του *τίθημι*· αλλά **II.τιθείς,** β' ενικ.

τιθέμεναι, -έμεν, Ἰων. ἀντί *τιθέναι*, απαρ. του *τίθημι*.

τίθεν, Δωρ. ἀντί *έτιθεσαν*, γ' πληθ. παρατ. του *τίθημι*.

τίθεσκον, Ἰων. παρατ. του *τίθημι*.

τιθέω, = τίθημι· απ' όπου β' και γ' ενικ. *τιθεῖς, τιθεῖ*.

τιθήμεναι, Επικ. ἀντί *τιθέναι*, απαρ. του *τίθημι*.

τιθήμενος, Επικ. ἀντί *τιθέμενος*, Μέσ. μτχ. του *τίθημι*.

τίθημι[ι], (από √*ΘΕ*) *τίθης*, Επικ. *τίθησθα*· *τίθησι*, Δωρ. *τίθητι*, γ' πληθ.

τιθέασι, Ἰων. *τιθεῖσι*· επίσης β' και γ' ενικ. *τιθεῖς, τιθεῖ* (ὅπως αν προερχόταν από το ρ. *τιθέω*)· παρατ. *έτιθην, έτιθης, έτιθη*, Επικ. *τίθη*· επίσης, το β' και γ' πρόσ. είναι *έτιθεις, έτιθει*, Επικ. γ' πληθ. *τίθεσαν, τίθεν*, μεταγεν. *έτιθουν*· Ἰων. παρατ. *έτιθεα*· προστ. *τίθει*, απαρ. *τιθέναι*. Επικ. επίσης *τιθήμεναι, τιθέμεν*· μέλ. *θήσω*, Επικ. απαρ. *θησέμεναι, θησέμεν*· αόρ. *έθηκα*, σε χρήση μόνο στην οριστ.· Επικ. γ' πληθ. *θήκαν*· αόρ. β' *έθην*, δεν είναι σε χρήση στον ενικ. της οριστ., πληθ. *έθεμεν, έθεσαν*, Επικ. *θέσαν*· προστ. *θές*, υποτ. *θῶ*, Ἰων. *θέω*, Επικ. *θειώ*, Επικ. β' και γ' ενικ. *θειής, θείη*, α' πληθ. *θέωμεν, θείομεν* ἀντί *θειώμεν*· ευκτ. *θειήν*, α' πληθ. *θειήμεν* και *θειήμεν*, γ' πληθ. *θειέν*· απαρ. *θειναι*, Επικ. *θέμεναι, θέμεν*· μτχ. *θείς*, παρακ. *τέθεικα* — Μέσ., *τίθεμαι*, β' ενικ. *τίθεσαι*, προστ. *τίθεσο, τιθοῦ*, Επικ. *τίθεσσο*· Επικ. μτχ. *τιθήμενος*· μέλ. *θήσομαι*, αόρ. *έθηκάμην*, σε χρήση μόνο στην οριστ. και στη μτχ.· β' ενικ. *έθήκαο*, Επικ. γ' ενικ. *θήκατο*· μτχ. *θηκάμενος*· αόρ. β' *έθέμην*, προστ. *θέο*, *θοῦ*· υποτ. *θῶμαι*, ευκτ. *θειμήν* — Παθ., *τίθεμαι*, μέλ. *τεθήσομαι*, αόρ. *έτέθην*, παρακ. *τέθειμαι*.

A. I. 1. Με τοπική σημασία, θέτω, βάζω, τοποθετώ, σε Ομηρ. κ.λπ.· στους Αττ., *πόδατίθημι*, θέτω ή στηρίζω το πόδι μου, δηλ. περπατάω, τρέχω, σε Αισχύλ.· *τετράποδος βάσιν θηρός τίθεσθαι*, δηλ. βαδίζω με τα τέσσερα, σε Ευρ.· *θειναι τινί τι έν χειρσίν*, να βάλει κάτι στα χέρια κάποιου, σε Ομήρ. Ιλ.· *ές χειρά τινος*, μέσα στο χέρι του, σε Σοφ. **2.** *θέσθαι την ψήφον*, να βάλει κάποιος την ψήφο του στην κάλπη, σε Αισχύλ.· ομοίως, *τίθεσθαι την γνώμην*, να δίνει κάποιος τη γνώμη του, την άποψή του, σε Ηρόδ.· και *τίθεσθαι απόλ.*, ψηφίζω, σε Σοφ. **3.** *θειναι τινί τι έν φρεσί, έν στήθεσσι*, να τοποθετήσεις, να φυτέψεις κάτι στην καρδιά κάποιου, σε Ομηρ.· *ένστήθεσσι τιθεῖ νόον*, σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ. — Μέσ., *θέσθαι θυμόν έν στήθεσσι*, να θέτεις οργή στην καρδιά κάποιου, στο ίδ.· *θέσθαι τινί κότον*, να τρέφεις μίσος εναντίον κάποιου, στο ίδ. **4.** καταθέτω, όπως στην τράπεζα, σε Ηρόδ., Ξεν.· επίσης, *έγγύην θέσθαι*, σε Αισχύλ. — Παθ., *τά τεθέντα*, οι καταθέσεις, σε Δημ.· μεταφ., *χάριν ή χάριτα θέσθαι τινί*, κάνω κάτι σε κάποιον ώστε να μου οφείλει χάρη, υποχρεώνω κάποιον, σε Ηρόδ. κ.λπ. **5.** πληρώνω, καταβάλλω, σε Δημ. **6.** βάζω στον λογαριασμό, υπολογίζω, λογαριάζω, in rationes referre, στον ίδ.

7. στη στρατιωτική ορολογία, *τίθεσθαι τὰ ὄπλα*, έχει τρεις σημασίες: **α)** συσσωρεύω τα ἄρματα, τα θέτω σε τάξη, όπως σε στρατόπεδο, κατασκηνώνω, σε Θουκ.· απ' οπου, λαμβάνω κάποια θέση, παρατάσσομαι σε θέση μάχης, σε Ηρόδ. κ.λπ. **β)** βάζω κάτω τα ὄπλα μου, παραδίδομαι, σε Ξεν.· ομοίως, *πόλεμον θέσθαι*, καταλύω τον πόλεμο, τον παύω, σε Θουκ. **γ)** *εὖ θέσθαι ὄπλα*, να τηρεί κάποιος τα ὄπλα του σε καλή τάξη, σε Ξεν.· όπως το *εὖ ἀσπίδα θέσθω*, σε Ομήρ. Ιλ. **8.** βάζω σε τάφο, θάβω, στο ίδ., σε Αισχύλ. κ.λπ. **9.** *τιθέναι τὰ γόνατα*, γονατίζω, σε Κ.Δ. **II. 1.** ορίζω βραβείο σε αγώνες, Λατ. *proropere*, σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ. — Παθ., *τὰ τιθέμενα*, τα βραβεΐα, σε Δημ. **2.** *θειναι ἐς μέσον*, Λατ. *in medio ronpere*, θέτω στην κρίση του λαού, σε Ηρόδ.· ομοίως, *τίθημι εἰς τὸ κοινόν*, σε Ξεν. **3.** στήνω σε ναό, αφιερώνω, σε Όμηρ., Ευρ. **III.** παρέχω, δίδω, *τιμὴν τινι*, σε Ομήρ. Ιλ. — Μέσ., *ὄνομα θέσθαι*, δίνω ὄνομα σε κάποιον, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ. κ.λπ. **IV.** *τιθέναι νόμον*, θέτω ή δίδω νόμο, νομοθετώ, λέγεται για νομοθέτη, σε Σοφ. κ.λπ. — Μέσ., λέγεται για τα δημοκρατικά νομοθετικά σώματα, ορίζω νόμο, ψηφίζω νόμο για τον εαυτό μου, σε Ηρόδ. κ.λπ.· ομοίως, *θειναι θεσμόν*, σε Αισχύλ.· *σκήψιν θειναι*, προφασίζομαι, υπαινίσσομαι, εφευρίσκω δικαιολογία, σε Σοφ. **V.** ορίζω, ιδρύω, *ἀγῶνα*, σε Αισχύλ., Ξεν. **VI.** διορίζω, διατάζω, με αιτ. και απαρ., σε Ξεν.· *γυναιξί θήσει*, σε Ευρ.· ομοίως με επίρρ., *οὕτω νῦν Ζεὺς θείη*, μακάρι έτσι να δώσει ο θεός, σε Ομήρ. Οδ.· *ὥς ἄρ' ἔμελλον θησέμεναι*, σε Ομήρ. Ιλ. **B. I. 1.** θέτω σε ορισμένη κατάσταση, *θειναί τινα αἰχμητήν, μάντιν*, σε Όμηρ.· *θειναί τινα ἄλοχόν τινος*, κάνω κάποια γυναίκα κάποιου (λέγεται για τρίτο πρόσωπο που χρησιμεύει ως προξενητής), σε Ομήρ. Ιλ.· *τοῖόν με ἔθηκε ὅπως ἐθέλει*, με κατέστησε τέτοιοι όπως ήθελε, σε Ομήρ. Οδ.· *σῶς ἔθηκας ἐταίρους*, έκανε τους συντρόφους μου γουρούνια, στο ίδ.· *ναῦνλᾶαν ἔθηκε*, στο ίδ.· ομοίως με επίθ., *θειναί τινα ἀθάνατον*, κάνω κάποιον αθάνατο, στο ίδ.· επίσης λέγεται για πράγματα, *ὄλεθρον ἀπευθέα θῆκε*, τον κατέστησε άγνωστο, στο ίδ.· συχνά στη Μέσ., *γυναῖκα ή ἄκοιτιν θέσθαι τινά*, κάνω κάποια γυναίκα μου, την κάνω σύζυγό μου, σε Ομήρ. Οδ.· *παῖδα ή υἰὸν τίθεσθαί τινα*, όπως το *ποιεῖσθαι*, κάνω κάποιον παιδί μου, τον υιοθετώ, σε Πλάτ. **2.** με απαρ., κάνω κάποιον να πράξει κάτι, *τιθέναι τινά νικῆσαι*, κάνω κάποιον να αναδειχθεί νικητής, σε Πίνδ. κ.λπ. **II. 1.** σχετικά με πνευματική ενέργεια, κυρίως στη Μέσ., θέτω, αναλαμβάνω, κρατώ, υπολογίζω ή θεωρώ κάτι ως...· *τί δ' ἐλέγχεα ταῦτα τίθεσθε;* σε Ομήρ. Οδ.· *εὐεργέτημα τίθημι τι*, σε Δημ. **2.** με επίρρ., *ποῦ χρῆ τίθεσθαι ταῦτα;* πώς πρέπει να θεωρούμε τα πράγματα; σε Σοφ.· *οὐδαμοῦ τιθέναι τι*, θεωρώ κάτι ως ανάξιο λόγου ή προσοχής, *nullo in numero habere*, σε Ευρ. **3.** ακολουθ. από εμπρόθ. προσδ., *τίθημί τινα ἐν τοῖς φίλοις*, σε Ξεν.· *τίθεσθαί τινα ἐν τιμῇ*, σε Ηρόδ.· *θέσθαι παρ' οὐδέν*, να θεωρεί κάτι ως μηδαμινό, ως ανάξιο λόγου, σε Αισχύλ. κ.λπ. **4.** με απαρ., *οὐ τίθημι' ἐγὼ ζῆν τοῦτον*, δεν θεωρώ ότι ζει, δεν τον λογαριάζω ως ζωντανό, σε Σοφ. **5.** λαμβάνω κάτι ως δεδομένο, υποθέτω, σε Πλάτ. κ.λπ. **III. 1.** κάνω, εργάζομαι, εκτελώ, Λατ. *ronpere*, λέγεται για τεχνίτη, *ἐν δ' ἐτίθει νεῖον*, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** ποιῶ, προξενῶ, απεργάζομαι, *ἔργα*, στο ίδ.· *ὄρυμαγδόν*, σε Ομήρ. Οδ. κ.λπ. **3.** στη Μέσ., κάνω ή παρασκευάζω κάτι για τον εαυτό μου, *θέσθαι κέλευθον*, ανοίγω δρόμο για τον εαυτό μου, σε Ομήρ. Ιλ.· *μεγάλην ἐπιγουνίδα θέσθαι*, να αποκτήσει μεγάλους μηρούς, σε Ομήρ. Οδ.· *θέσθαι πόνον*, προκαλώ στον εαυτό μου ενοχλήσεις, του προξενῶ βάσανα, σε Αισχύλ. **4.** περιφραστικά αντί απλού ρήματος, *σκεδάσιν θειναι = σκεδάσαι*, διασκορπίζω, σε Ομήρ. Οδ.· ομοίως στη Μέσ., *θέσθαι μάχην* αντί *μάχεσθαι*, σε Ομήρ. Ιλ.· *σπουδήν, πρόνοιαν θέσθαι*, σε Σοφ. **IV.** *εὖ θέσθαι*, διευθετώ, τακτοποιῶ ή κυβερνώ

καλά, τὰ σεωντοῦ, σε Ηρόδ.: τὸ παρόν, σε Θουκ.: ἐπίσης, καλῶς θεῖναι ἢ θέσθαι, σε Σοφ., Ευρ.: εὖ θέσθαι, σε Σοφ.

τιθηνέομαι, 1. Μέσ., περιποιούμαι, περιθάλλω, διατρέφω ως τροφός, σε Θεόγν., Ξεν. **2.** διατηρώ, διατρέφω, σε Σοφ.

τιθήνη, ἢ (*θάω, με αναδιπλ.) τροφός, σε Ομήρ. Ιλ., Σοφ.

τιθηνητήρ, -ῆρος, ὁ, = *τιθηνός*, σε Ανθ.: θηλ. **τιθηνητήριρα** = *τιθήνη*, στον ίδ.

τιθηνητήριος, -α, -ον, περιποιητικός, θεραπευτικός, σε Ανθ.

τιθηνός, -όν (*θάω, με αναδιπλ.) τροφός, *πόνων τιθηνούς ἀποδιδοῦσά σοι τροφάς*, ανταποδίδοντάς σου τις φροντίδες περίθαλψης, για τους κόπους που κατέβαλες για τη δική μου περίθαλψη, σε Ευρ.

τίθησθα, Επικ. β' ενικ. του *τίθημι*.

τίθητι, Δωρ. γ' ενικ. του *τίθημι*.

τιθύμαλος[ῦ], ὁ, εἶδος φυτού, «γαλατσίδα», *euphorbia*: ετερόκλ. πληθ.

τιθύμαλα, σε Ανθ. (άγν. προέλ.).

Τιθωνός, ὁ, αδερφός του Πριάμου, σύζυγος της Ηούς και πατέρας του Μέμνονα, σε Όμηρ.: μεταφ., λέγεται για γέροντα αδύνατο και εξασθετισμένο, επειδή η Ηώ παρακάλεσε το Δία να δώσει αθανασία στον Τιθωνό, αλλά ξέχασε να του ζητήσει την αιώνια νεότητα, σε Αριστοφ.: *ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ζῆν*, σε Λουκ.

τίκτω (\sqrt{TEK}), μέλ. *τέζω* και *τέζομαι*, επίσης ποιητ. *απαρ. τεκεῖσθαι*: αόρ. β' ἔτεκον, Επικ. *τέκον*: παρακ. *τέτοκα* — Μέσ., αόρ. β' *ἐτεκόμην*, Επικ. *τεκόμην*: φέρνω στον κόσμο, λέγεται για τον πατέρα, παράγω, λέγεται για τη μητέρα, γεννώ, σε Όμηρ., Αττ.: ομοίως, επίσης στη Μέσ., σε Ομήρ. Ιλ.: *οἱ τεκόμενοι*, λέγεται για τη μητέρα, σε Αισχύλ. **2.** το γ' πληθ. αορ. β' *τέκον*, ἔτεκον χρησιμοποιείται και για τους δύο γονεῖς, σε Όμηρ.: *ἀπ' ὅπου, οἱ τεκόντες*, οι γονεῖς, σε Αισχύλ., Σοφ. **3.** ξεχωριστά, *ὁ τεκών*, ο πατέρας, σε Αισχύλ.: *ἢ τεκοῦσα*, η μητέρα, στον ίδ.: και ως ουσ. με *γεν.*, *ὀκείνου τεκών*, σε Ευρ. **II.** λέγεται για θηλυκά ζώα, γεννάω νεαρά ζώα, σε Όμηρ.: *ὥὰ τίκτω*, γεννώ αυγά, σε Ηρόδ. **III.** λέγεται για παραγωγή λαχανικών, φέρω, παράγω, (*γαῖα*) *τίκτει ἔμπεδα μῆλα*, σε Ομήρ. Οδ.: ομοίως στη Μέσ., *γαῖαν ἢ τὰ πάντα τίκτεται*, σε Αισχύλ. **IV.** μεταφ., παράγω, προξενώ, φέρω, *τὸ δυσσεβές ἔργον πλείονα τίκτει*, στον ίδ.: λέγεται για τη Νύχτα ως μητέρα της Ημέρας, *τῆς τεκούσης φῶς τόδ' εὐφρόνης*, στον ίδ.: *τίκτω ἀοιδάς*, σε Ευρ.: *πόλεμον*, σε Πλάτ.

τίλλοισα, Δωρ. μτχ. θηλ. του επομένου.

τίλλω, μέλ. *τίλλω*, αόρ. *ἔτιλα* — Παθ., αόρ. *ἐτίλθην*, παρακ. *τέτιλμαι*: **I. 1.** αποσπώ ἢ «μαδῶ» τρίχες, Λατ. *vello*, σε Ομήρ. Ιλ.: ομοίως στη Μέσ., *χαίτας τίλλεσθαι*, μαδῶ τα μαλλιά μου, σε Ομήρ. Οδ. **2.** με αιτ. του πράγμ. από το οποίο αποσπώνται οι τρίχες ἢ τα φτερά, *τίλλειν πέλειαν*, στο ίδ.: *κάρα τίλλω*, σε Αισχύλ.: *τίλλω πλάτανον*, αποσπώ τα φύλλα του, σε Πλούτ. — Παθ., έχω τα μαλλιά κάποιου αποκομμένα, σε Αριστοφ. **II.** Μέσ., *τίλλεσθαί τινα*, μαδῶ τις τρίχες μου ως σημάδι θλίψης για κάποιον, σε Ομήρ. Ιλ. **III.** μεταφ., λυπώ, δυσσαρεστώ, Λατ. *vellicare*, Παθ., σε Αριστοφ.

τίλσις, -εως, ἢ, μάδημα, σε Αριστ.

τίλων, ὁ, ψάρι της Θρακικής λίμνης Πρασιάδος, σε Ηρόδ.

τιμαλφέω, μέλ. *τιμαλφήσω*, τιμῶ, σε Αισχύλ.

τιμ-αλφής, -ές (τιμή, ἀλφειν), αυτός που αποφέρει τιμή, τίμιος, πολύτιμος, σε Πλάτ.

τιμάντα, Δωρ. αντί *τιμῆντα*, αιτ. της *τιμῆς*.

τιμάορος, -ον, Δωρ. αντί *τιμωρός*.

τιμά-οχος, -ον (ἔχω), αυτός που έχει τιμή, σε Ομηρ. Ύμν.

τιμασεῦντι, Δωρ. αντί *τιμήσουσι*, γ' πληθ. μέλ. του επομ.

τιμάω, μέλ. *τιμήσω*, αόρ. *έτιμησα*, παρακ. *τετίμηκα* — Μέσ., μέλ. *τιμήσομαι*, με Παθ. σημασία· αόρ. *έτιμησάμην* — Παθ., μέλ. *τιμηθήσομαι* και *τετιμήσομαι*, αόρ. *έτιμήθην*, παρακ. *τετίμημαι*· (τιμή)· **I**. τιμώ, σέβομαι, σε Όμηρ., Ηρόδ., Αττ.· απόλ., απονέμω τιμές, σε Δημ.· απ' όπου απλώς, ανταμείβω, σε Ηρόδ., Ξεν. — Παθ., τιμώμαι, λαμβάνω τιμές, στον ίδ.· με γεν. πράγμ., *τιμῆς τετιμῆσθαι*, είμαι άξιος τιμών, σε Ομήρ. Ιλ. **II**. λέγεται για πράγματα, έχω σε τιμή, εκτιμώ, αποδίδω μεγάλη αξία σε κάτι, σε Πίνδ., Ευρ.· επίσης, = *προτιμάω*, σε Αισχύλ. **2**. με γεν. του τιμήματος, υπολογίζω, εκτιμώ ή ορίζω συγκεκριμένη τιμή κάποιου πράγματος, σε Θουκ.· ομοίως στη Μέσ., σε Ξεν. κ.λπ. **3**. σπανίως, παρέχω ως τιμή, σε Πίνδ., Σοφ. **III**. ως Αττ. δικανικός όρος· **1**. στην Ενεργ., λέγεται για τον δικαστή, ορίζω την τιμωρία του καταδικασθέντος, επιβάλλω ποινή, Λατ. *litem aestimare*, σε Πλάτ.· *τιμάω τήν μακράν τινι*, του επιβάλλω την εσχάτη των ποινών, δηλ. τον καταδικάζω σε θάνατο, σε Αριστοφ.· απόλ., *τιμῶν βλέπω*, επιβάλλω ποινή στα μάτια μου, στον ίδ.· η ποινή ή καταδική εκφέρεται με γεν., *τιμάω τινι θανάτου* (ενν. *δίκην*), εκδίδω απόφαση θανάτου εναντίον κάποιου, δηλ. τον καταδικάζω σε θάνατο, σε Πλάτ., Δημ.· *τίνος τιμήσεις αὐτῷ προσδοκᾶς τὸ δικαστήριον*; τί ποινή περιμένεις ότι θα ορίσει γι' αυτόν το δικαστήριο; σε Δημ. — Παθ., *τιμᾶσθαι ἀργυρίου*, να καταδικαστείς σε πρόστιμο· *τινος*, για κάποιο πράγμα, σε Νόμ. παρά Δημ. κ.λπ. **2**. Μέσ., λέγεται για τους διαδίκους ενώπιον δικαστηρίου (πρβλ. [τίμημα](#) 2), **α**) λέγεται για τον κατηγορο, *τιμᾶται μοι ὁ ἀνὴρ θανάτου* (ενν. *τήν δίκην*), εξαιτίας μου, καταδικάστηκε σε θάνατο (γεν. τιμήματος), σε Πλάτ. κ.λπ. **β**) λέγεται για τον κατηγορούμενο, *τιμήσεσθαι τοιούτου τινὸς ἔμαυτῷ*, να ορίσω τέτοιο τίμημα για τον εαυτό μου, στον ίδ. **γ**) με αιτ. της ποινής ή του εγκλήματος, *πέντε μυριάδων τιμησάμενος τήν δίκην*, σε Πλούτ. κ.λπ.

τιμή, ή (τίω), αυτό που πληρώνεται ως ένδειξη αξίας· **1**. λατρεία, εκτίμηση, τιμή, και στον πληθ. τιμές, σε Όμηρ. κ.λπ.· *έν τιμῇ ἄγεσθαι*, *τίθεσθαι τινα*, σε Ηρόδ.· *ἀπονέμειν*, *ἀποδοῦναι*, σε Σοφ., Πλάτ.· με γεν., *ή τιμή θεῶν*, η τιμή που οφείλεται σ' αυτούς, σε Αισχύλ. **2**. τιμή, αξίωμα, εξοχότητα, σε Όμηρ.· *προνόμιο βασιλιά, και στον πληθ., προνόμια*, σε Ομήρ. Οδ., Τραγ. **3**. αξίωμα, αρχή, εξουσία, και στον πληθ., όπως το Λατ. *honores*, πολιτικές τιμές, σε Ηρόδ., Αττ.· *οἰέν τιμαῖς*, άντρες με αξιώματα, σε Ευρ.· *τιμῆ ἄχαρις*, εξουσία που χαρακτηρίζεται από αγνωμοσύνη, σε Ηρόδ. **4**. αρχή, εξουσία, βασιλεία, *τιμῆ δίσκηπτρος*, λέγεται για τους Ατρείδες, σε Αισχύλ., Σοφ. **5**. δώρο τιμής, προσφορά, σε Ησίοδ., Αισχύλ.· αμοιβή, δώρο, Λατ. *honorarium*, σε Σοφ. **II**. λέγεται για πράγματα, τιμή, αξία κάποιου πράγματος, Λατ. *pretium*, *έξουρίσκειν τιμῆς τι*, να παίρνεις ένα πράγμα σε υψηλή τιμή, σε Ηρόδ.· *έμοι δέ τιμὰ τᾶσδε πᾶ γενήσεται*; πόσα θα πρέπει να πληρώσω γι' αυτό; σε Αριστοφ. **III**. **1**. εκτίμηση ζημιάς, αποζημίωση, *ἄρνησθαί τινι τιμήν*, λαμβάνω αποζημίωση, σε Ομήρ. Ιλ.· *τίνειν ή ἀποτίνειν τιμήν τινι*, στον ίδ.· *οὐ σῆ ή τιμή*, δεν είναι δική σου η ποινή, σε Πλάτ. **2**. εκτίμηση, λέγεται για σκοπούς φορολογίας, *τοῦκλήρου*, στον ίδ.

τιμήεις, -εσσα, -εν, συνηρ. **τιμῆς**, αιτ. *τιμῆντα*· Δωρ. **τιμάεις**· **1**. τιμημένος, αυτός που βρίσκεται σε μεγάλη υπόληψη από τους ανθρώπους, σε Όμηρ.· συγκρ. *τιμηέστερος*, σε Ομήρ. Οδ. **2**. λέγεται για πράγματα, βαρύτιμος, πολύτιμος, σε Όμηρ.· υπερθ. *τιμηέστατος*, σε Ομήρ. Οδ.

τίμημα, -ατος, τό (τιμάω)· **1**. εκτίμηση, σε Ευρ., Δημ. **2**. εκτίμηση γενομένης ζημιάς, ποινή, Λατ. *litis aestimatio*, σε Αριστοφ., Πλάτ.· γενικά, πληρωμή,

αποζημίωση, *τόμβου*, λόγω αμέλειας για τον τάφο του, σε Αισχύλ. **3.** αξία περιουσίας που υπόκειται σε φορολόγηση, φορολογήσιμη περιουσία, Λατ. *census*, σε Πλάτ. κ.λπ. · *ή* *ἀπὸ* *τιμημάτων πολιτεία* = *τιμοκρατία*, σε Ξεν. **τῆμῆντα**, συνηρ. *αντί* *τιμήεντα*, αιτ. του *τιμήεις*.